

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság la 23 martie 2011 — Dávid Péter/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

(Cauza C-142/11)

(2011/C 179/17)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dávid Péter

Pârâtă: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

Întrebările preliminare

1. Regimul privind deducerea taxei pe valoarea adăugată conținut de Directiva 77/388/CEE a Consiliului ⁽¹⁾ din 17 mai 1977, a șasea directivă privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/115/CE a Consiliului ⁽²⁾ din 20 decembrie 2001 (denumită în continuare „A șasea directivă”), sau de Directiva 2006/112/CE a Consiliului ⁽³⁾ din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, aplicabilă în 2007, poate fi interpretat în sensul că administrația fiscală — pe baza răspunderii obiective — poate restrânge sau exclude dreptul de deducere pe care persoana impozabilă urmărește să îl exercite în situația în care emitentul facturii nu poate dovedi că utilizarea celorlalți subcontractanți a fost realizată în mod legal?
2. În situația în care administrația fiscală nu contestă realizarea operațiunii economice care apare pe factură, care îndeplinește de asemenea cerințele formale impuse de lege, aceasta poate refuza în mod legal rambursarea TVA-ului în cazurile în care nu este posibilă stabilirea identității celorlalți subcontractanți utilizați de emitentul facturii sau în care emiterea de facturi de către subcontractanți nu respectă reglementarea aplicabilă?
3. Administrația fiscală este obligată să refuze dreptul de deducere în împrejurările menționate prin intermediul celei de a doua întrebări în cazul în care se demonstrează în cadrul procedurii administrative că persoana impozabilă care exercită dreptul de deducere cunoștea faptul că întreprinderile care figurau după acesta în lista de subcontractanți

acționau în mod nelegal, eventual cu scopul de a evita plata taxelor, sau chiar în care persoana impozabilă menționată acționa în complicitate cu acestea?

- ⁽¹⁾ A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1).
- ⁽²⁾ Directiva 2001/115/CE a Consiliului din 20 decembrie 2001 de modificare a Directivei 77/388/CEE în vederea simplificării, modernizării și armonizării condițiilor de facturare stabilite cu privire la taxa pe valoarea adăugată (JO 2002, L 15, p. 24).
- ⁽³⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Gerechtshof te 's-Gravenhage (Țările de Jos) la 28 martie 2011 — Leno Merken BV/Hagelkruis Beheer BV

(Cauza C-149/11)

(2011/C 179/18)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Gerechtshof te 's-Gravenhage

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Leno Merken BV

Pârâtă: Hagelkruis Beheer BV

Întrebările preliminare

1. Articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 ⁽¹⁾ privind marca comunitară trebuie interpretat în sensul că pentru a se stabili existența unei utilizări serioase a unei mărci comunitare este suficient, în cazul în care marca este utilizată într-un singur stat membru, ca această utilizare — fie că este vorba despre o marcă națională — să fie considerată în statul membru respectiv o utilizare serioasă [a se vedea Declarația comună nr. 10 referitoare la articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ⁽²⁾ al Consiliului din 20 decembrie 1993 și directivele privind procedura de opoziție ale OAPI]?
2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, utilizarea sus menționată a unei mărci comunitare într-un singur stat membru nu poate fi considerată niciodată o utilizare serioasă în sensul articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009?